

Азъ скочихъ, но краката ми се подкосиха. Зави ми се свѣтъ. Плѣвнята, която винаги стоеше на едно мѣсто, сега като че бѣ оживѣла и се движеше. Движеха се и дърветата изъ двора. Само азъ не можехъ да вървя. Залитнахъ и паднахъ. Дѣдо продължаваше да вика. Но азъ не му се обадохъ. Какво е станало по-нататкъ не помня.

Събудихъ се презъ нощта. Главата ме болѣше силно. Мама бѣ седнала край мене и туряше на челото ми мокри кърпи.

Хр. Спасовски

ЗИМНА ВЕЧЕРЬ

Вечерь зимна, вечерь ледна:
внѣ снѣжи, снѣжи, снѣжи,
и кждето да погледна —
бѣла пелена лежи.
Свѣтятъ здания, прозорци,
лампи приказно трептятъ,
и снѣжинкитѣ отгоре
все летятъ, летятъ, летятъ.
Въ улицата нѣма никой:
азъ се връщамъ самъ у насъ,
а пъкъ, сякашъ, нѣкой вика
и зове ме съ тжженъ гласъ.
Кой ли плаче тихо въ мрака,
срѣдъ простора заледенъ? —
Нѣма никой... За бедняка
стене вѣтърътъ край менъ...

Ненчо Савовъ